Yves Salaün retrata el drama dels refugiats a 'El purgatori'

El fotògraf francès exposa a l'església Sant Pere de Figueres de la mà de l'ONG Amb les teves mans

El fotògraf davant l´entrada de la seva exposició

Yves Salaün és un fotògraf francès que exposa aquests dies un recull de les seves imatges a l´entorn dels camps de refugiats, a l´església de Sant Pere, a Figueres. La mostra, titulada 'El purgatori', l´organitza l´ONG Amb les teves mans. Salaün va ser a Figueres fa uns dies per fer el muntatge i ser present a la inauguració.

Aprofitant el muntatge de l´exposició, vam citar-nos una estona per fer-li aquesta entrevista.

Com va començar a fer aquesta sèrie de fotografies dels camps de refugiats?
Vaig començar sol, sense cap encàrrec. Ho vaig voler fer per mostrar les coses, són fets i situacions reals que existeixen. Estic content si les meves fotografies poden servir per que la societat pugui veure el que està passant de veritat en aquests llocs.

A l´exposició hi ha fotografies de diferents llocs que viuen la mateixa problematica.
L´any passat, si compto tots els dies que vaig estar fent fotos en els camps, hi vaig estar dos mesos sencers. Idomeni, Ventimiglia, Pireu i Calais.

Ha tingut algun problema destacat a l´hora de fer les seves fotografies?
Només un, un dia en el camp de Calais que ara ha estat desmantellat. Allà la majoria de refugiats eren homes sols sense família. Un dia, en un petit grup amb problemes de desesperació i drogues, un individu em va voler robar la càmera, però repeteixo ha estat l´únic incident. Això pot passar a tot arreu, cal ser intel·ligent i estar sempre alerta del material. Per contra als camps on hi ha nens i famílies tothom acostuma a ser molt simpàtic, encara que veure el que passen els infants m´ha afectat molt.

Hi ha alguna foto que hauria pogut fer i no ha fet?
Sí, moltes. Tinc un principi: no vull mostrar violència de forma gratuita. Us citaré un exemple. En els camps de refugiats hi ha sovint forta pressió a l´ambient a l´hora de repartir els àpats. Recordo que un dia a la setmana hi havia ració de pollastre, i vaig veure com uns individus es barallaven entre ells per aconseguir una aleta de

pollastre. Si hagués fet aquesta fotografia, segur que l´hauria pogut vendre a alguna agència important, ells hi posarien un peu de foto sensacionalista i final de la història. Peròjo no vull mostrar només aquell instant puntual, seria massa fort i tampoc reflectiria tot el que aquella gent està passant.

Algún mitjà s´ha interessat pel seu treball?
Sí, el diari Libération em va fer un encàrrec per publicar una foto diària d´una família que era al camp d´Idomeni, al llarg d´una setmana per publicar-la en l´àmbit nacional.

Les seves fotografies, a part de mostrar la realitat en què es troben aquestes persones, també són unes fotografies artístiques, què ens diu d´això?
Bé, jo soc un gran admirador dels fotògrafs de reportatge clàssic, com ara Robert Frank amb el seu llibre 'Americans', o Joseph Koudelko. Suposo que tan de mirar llibres i exposicions, he anat formant la meva mirada i al final vols documentar fets però ho fas sempre amb una toc artístic, en el fons tot es barreja. (Somriu)

Amb quina càmera treballa?
Tinc una Canon digital que em va bé per poder entregar la feina ràpidament. Per a les fotografies més personals utilitzo una càmera Voiglander de 35 mm que faig funcionar amb carrets de blanc i negre.

Quins projectes té en ment?
M´interesa molt seguir amb la mateixa línia, l´ésser humà, els problemes de les persones, l´ecologia, la natura, en definitiva tot allò que ens defineix com a societat. També segueixo el procés independentista català, i he pensat que també seria un tema que m´agradaria fotografiar.

A França quina és la situació dels fotògrafs de premsa?
A França, com a la resta del món, els fotògrafs de premsa, i tota la premsa en si, està canviant i encara canviarà més, n´estic segur, ja es veurà. Jo, en aquests moments, treballo amb una petita agència de comunicació de París, on faig feines de disseny gràfic per guanyar-me la vida. Tots els membres som de llocs diferents i ens trobem per internet. Per acabar vull dir queestic molt content i agraït de ser a Figueres. Vull donar les gràcies a Milton Sánchez i tots els col·laboradors de l´ONG Amb les teves mans i especialment al pare Josep Taberner pel súper-treball i el seu bon cor a l´hora de preparar el meu projecte fotogràfic.

Font del document:
http://www.emporda.info/cultura/2017/06/16/yves-salaun-retrata-drama-dels/358689.html?utm_source=rss